

OMHON

A HÓDMEZŐVÁSÁRHELYI REFORMÁTUS
KERESZTYÉN • IFJUSÁGI • EGYESÜLET
HÁZI LAPJA
«NEM SZÉGVENLEM A KRISZTUS EVANGÉLIUMÁT.» RÓMA I: 16. A

A mi márciusunk

A magyar történelem emléknapi közül ni cs még egy nap, amely mélyebben él a magyar ifjuság lelkében és harsányabban szólna, mint március 15-ike. Nem merül a feledésbe és meg nem öregszik. Ifjan szól, bármilyen meszirő is hallik a hangja, hiszen ifjak beszélnek benne ifjú ámokról, ifju lelkesedéssel várt szabadsá ró', egyenlőségről és testvériségről és egy várva várt szebb világról. S kihez beszélnek mindezekről? Szabadságot, jobb világot váró ifjusághoz.

Március 15-ike tehát még most is él, most is aktuális, most is izgató. Igen. Csodálatos és nyugtalanító dátum március idusa. Nagy ígért, tudókló ígért máma is, mert nem ért véget a pálya, amely számára rendeltetett. Emlékké majd csak akkor sze idü', ha pályáját csakugyan befutotta.

Március 15-ét az ifjuság csinálta, tehát az ifjuság ünnepe, s mindig az is marad. Hiába próbálják öregedő ujságírók, szépszólamu, levezlett politikuskok elvenni tőlünk, a magukévá tulajdonítani, mert az ő számukra már nincsen március.

Igen, a március a mienk, fiataloké, a mindenkori ifjuságé, mert szívének dobogása, lelkének zokogása szólal meg benne. Márciust tehát fiatalon kell magunkévá tenni, ha megöregszünk, akkor már késő lesz.

Mi, fiatalok, tehát csak egy márciust ismerünk. A fiatalok márciusát, a fiatalok március 15-ét, amely csak mint nap történelmi valóság, történelmi mult de mint gondolat, mint valósággá váltott gondolat: meg mindig a jövő.

Ujra március van, s háboru. A mostani háborus idők borzasztó forgatagában március friss tavaszi szele régi márciusok ifjan maradt emléket sodorja felénk. Idegeinkben az első március láza remeg, fülünkben a márciusi ifjuság követelése visszhangzanak. Az ország népe csendben, de feszült várakozással és reménykedéssel ünnepli minden felé a szabadság ünnepét. Mindenki érzi, hogy nehéz időkből még nehezebb idő felé ha adunk. Szinte vállainkon érezzük az idő súlyát, a mai idők percről percre nehezedő súlyát. Igen érezzük az idő súlyát, mind felelősségben, mind munkában, mind a bajok viselésében. Azt mondják, ha nő a veszély, nő a felelősség, a munka, a teherviselő képesség is. Tehát felelősségérző, munkaszerető, nagy teherviselő képességű magyarságra, még inkább ilyen magyar ifjuságra van szükség. Olyanokra, mint a márciusi ifjak voltak 1848-ban.

Egy pár rövid szóval erről szeretnék beszélni. Az 1848-as márciusi ifjakról s a most eljövendő, most már sürgősen következő, márciusi ifjuságról.

A magyar márciusi fiataloknak történelmünk folyamán páratlanul áll az a felismerése, hogy a reakció erőivel szemben a harcot sikeresen csak úgy lehet megvívni, ha a jobbagyalvak és zsellérházak penészette falai közül felriasztjuk az alvó paraszti sereget s egy nagy-szerű történelmi pillanat lázában a saját ügyünk harcosaivá avassuk őket.

A XIX. SZÁZAD KÖLTŐI

Írta: Petőfi Sándor

Ne fogjon senki könnyelműen
A hurok pengetéséhez!
Nagy munkát vállal az magára,
Ki most kezébe lantot vesz.
Ha nem tudsz mást, mint eldalolni
Saját fájdalmad s örömed:
Nincs rád szüksége a világnak,
S azért a szent fát félre tedd.

Pusztában bujdosunk, mint hajdan
Népével Mózes bujdosott,
S követted, melyet Isten küldte
Vezérül, a lángoszlopot.
Ujjabb időkben Isten ilyen
Lángoszlopoknak rendelé
A költőket, hogy ők vezessék
A népet Kánaán felé.

Előre hát mind, aki költő,
A néppel tüzőn vizen át!
Átok reá, ki elhajtja
Kezéből a nép zászlaját,
Átok reá, ki gyávaságból
Vagy lomhaságból elmarad,
Hogy míg a nép küzd, fárad, izzad,
Pihenjen ő árnyék alatt

Vannak hamis próféták, akik
Azt hirdetik nagy gonoszán,
Hogy már megállhatunk, mert itten
Az ígértnek földje van.
Hazugság, szemtelen hazugság,
Mint milliók cáfolnak meg,
Kik nap hevében, éhen-szomjan,
Kétségbeesve tengenek.

Ha majd a bőség kosarából
Mindenki egyaránt vehet,
Ha majd a jognak asztalánál
Mind egyaránt foglal helyet,
Ha majd a szellem napvilága
Ragyog minden ház ablakán:
Akkor mondhatjuk, hogy megálljunk,
Mert itt van már a Kánaán!

És addig? addig nincs megnyugvás,
Addig folyvást küzködni kell. —
Talán az élet, munkáinkért,
Nem fog fizetni semmivel,
De a halál majd szemeinket
Széled, lágy csókkal zárja be,
S virágkötéssel, selyempárnán
Bocsát le a föld mélyibe.

1848. azonban nem az első eset a magyar történelemben, hogy az uralkodó körök a nép jelentkező szociális kívánságainak teljesítését a nagy közös történelmi feladatokra való hivatkozással későbbre halasztották. Ez a politika eddig még mindig évtizedekre szóló történelmi katasztrófák forrása lett. Egyszer Mohácsnál zuhant a magyarság szörnyű szakadékba, máskor a majtenyi sikon hullott ki a felkelők kezéből a diadalmas zászló, ismét máskor Világosnál omlott össze a magyarság minden reménysége.

A mai magyar ifjúság azonban nem akar se Mohácsot, se világosi győzeletét s éppen ezért hittel és bizakodással valljuk, hogy igenis meg kell oldani a parasztság a nép minden jelentkező szociális kívánságát s vissza kell vezetni a még benne mindig öntudatlanul élő ősi kulturájához s ezt — mint a magyarság ősi s mindeddig nemzetfenntartó kulturáját — át kell venni a már fajlag felhigult felsőbb osztályoknak is.

Tudom, hogy hiába használunk nagy szavakat, hiába hangoztatjuk, hogy az egyedüli út a magyar paraszt, egyedüli út a magyarságban öntudatlanul szünyadó ősi népi kultúra öntudatosítása, a helyzet nem fog változni. De mi cselekedünk is. Igaz, hogy nagy dolgokat nem tudunk csinálni, mert ehhez most még nincs erőnk, nincs hatalmunk, de ha mi fiatalok, megfogadjuk a márciusi fiatalok üzenetét s a népet tekintjük a nemzeti lét örök forrásának és a nép felszabadítását, társadalmi és kulturális fölemelését valljuk a nemzeti politika legfőbb céljának, a néppel élünk, dalait, meséit, szokásait átvesszük, akkor lesz egységes, eleterős felelősség tudó, munkabíró magyar ifjúság, s akkor ebből a háborúból is magyarnak maradván fogunk kiemelni, s akkor valóban lesz márciusi ünnep s valóban lesz magyar szabadság . . .

Osváth Béla

Népfőiskola

A K. I. E. és a gimnázium végre elérte azt, hogy komolyabb tanfolyamot tudott összehozni. Tulajdonképpen a kezdetleges kísérletezés nehéz feladatán a vezetőség nehezebb munkához látott: háromhetes népfőiskolát rendezett. A hallgatókat Tiszántúlon minden részéről hívták össze. Hódmezővásárhelytől egészen Biharig minden tájegység kiküldötte a maga fiatal értelmiségét. A negyven hallgató több mint tizenöt községből gyűlt egybe. A munka érdekes volt, érdemes megsemmélni.

Egy hónappal ezelőtt jártam ott először. A bemutatkozás és ismerkedés nehézségei lassan oldódtak, urnak, nadrágosnak tekintettek a fiúk — az ösztönös Osztálypolitikával bebukott iparos fiúk szintén idegenkedtek tőlem — ekkor éreztem talán legjobban a szakadékot. A magammal vitt könyvet és az elejtett beszélgetések megépitették az első kötélhidat: a bizalmat, ez még nagyon gyenge kőből volt, nem mertem volna ráállni.

Amikor másodszor tettem be magam mögött az ajtót, már Sinka Fűtyösijének jó hireivel fogadtak. Megkezdődött a beszélgetés, először Sinkánál és Fűtyösinél maradtunk, de

mind jobban és jobban szélesedett a vita határa, a végén már a látóhatár pereménél tartottunk: a magyarság sorskérdéseinél.

Legközelebb mint előadó ültem le az asztal mellé. Ekkor már jó ismerősként néztük egymást, körülbelől tudták, hogy ki vagyok és milyen szándékkal közeledek, s én is tudtam, hogy milyen szándékkal fogadnak. A beszélgetés mégis vonatottan és siváran folyt; az előadás befejezésével sem ostromoltak kérdésekkel mint másodsorra — amikor „Szebb jövőt” köszöntem bolintottak s megjegyezheték, hogy ezt értik.

Az első szombaton barátkoztunk össze igazán. Vacsora után nótásga'ni kezdtünk, mi tanítottuk a bihariakat a vásárhelyi nótákra, a bihariak pedig bennünket a magukéra. Sántított az éneklés, volt aki nem is törődött velünk, a terem másik végébe olvasott; egyszer valaki elkezdte énekelni az „Összel érik babám a fekete szőlő” kezdetű dalt. Sorba kapcsolódtunk az éneklésbe, s a második sornál már egy sziv egy lélek énekel az egész társaság — ez a népdal kapcsolta össze bennünket igazán, parasztokat, iparoso-

kat és urakat.

Megépitült tehát a vashíd is: a barátság. A népdal hozott össze bennünket, rem voltak már vagyoni társadalmi ellen étek közöttünk, tudtunk olyan valamit, ami összekapcsolt bennünket. Kevés volt ez az egy, de az éjszakába nyúló viták, beszélgetések közös véleménye, egy síkra hoztak bennünket. A második szombaton már végleg leromboltuk a „válaszfalakat”, mint mondta valaki. Ugy megértettük egymást, mintha együtt nőttünk volna fel.

Az asztalok körül ülünk, az egyik hallgató meglepő tájékozottsággal kalauzol bennünket az utolsó ezer évben; szavai elszomorítanak, a tetem rehvott események bunkóként vernek fejbe — idegen királyok, magyar elenségek, külföldi barátok és „barát” ellenfelek oly sokszinű variálódása a magyar történelemnek, hogy külső tekintetre is bődit. Ahogy ez a fiú beszél a reménység üti fel a fejét bennem, Cserezhnyés Mihály alakja jut eszembe Németh László írja a „Bűn”-ben hogy ha meglehetne csinálni a szegények iskoláját — a későbbi „Cserezhnyés”-t egy emberöltő mulva kezünkbe kerülne az ország. Ha csak ketten utánaoznák Cserezhnyés Mihály példáját, s azóket megint ketten úgy hatványozódva megisméltődne a mustármag csodája. Arra gondolunk hátha ilyen mustármag volt ez a tanfolyam is.

Vizsgáznak a fiúk. Még egyszer összefoglaljuk amit eddig hallottak. Amit adni akartunk sok, amit visznek kevés, de érzik ezt ők is, ebbe a hiányérzetbe bizom, mert viszi a tudás felé az embert.

Záróünnepély beszédjeit hallgatjuk. Miért jöttem én a népfőiskolára? — teszi fel a kérdést valaki közülük. S próbál rá felelni. Az bontakozik ki a kérdésből, hogy tudni akart, de a már emlegetett hiányérzet mondatja vele, hogy a népfőiskolások igazi munkája ezután kezdődik. „Nem lettünk tudósok és proféták . . . — mondja — de munkánk még ezután kezdődik.”

Az utolsó percek következnek. Kézfog s kézfogást követ; a bucsu összefoglalja a mondanivalókat egy szóba: „viszontlátásra!”

A kiürült terem is azt mondja velünk: viszontlátásra. Ha nem is ugyanazokat az arcokat látjuk viszont, de ugyanannak az osztálynak küldötteit. Azokban az elmenteket. Azt hiszem így gondolták ők is, míg

kor láthatjuk mi viszont egymást a vésztoékkal vagy a bihariakkal?

Dániára és Finnországra hivatkozhatnak. Nem teszem. Mi mindent a magunk módján csináltunk és csinálunk. Sokszor az idő igazolt bennünket. Nem jó ez a mai forma — ben-

nünk is van hiány érzet nekünk is hiányzik az amit itt hagytak, azok akik elmentek. Igyekezzünk jobban csinálni jövőre. Csak annyit még: lehet, hogy minket is igazol majd az idő...

(-X-)

A mai cserkészmozgalom

Fiatalsági mozgalom a cserkész mozgalom. Angliából indult el hódító útjára, s behálózta az egész világot, ma már minden nemzet ifjúságának legjavát összegyűjti. Magyarországon 25 esztendeje él a mozgalom. Kezdetben lassan indult, de idő telével mind jobban és jobban terebélyesedett; többen és többen figyelték fel rá. Ma pedig úgy építenek rá az ország vezetői, mint legbiztosabb talajra s úgy tartják számon cserkészjeinket, mint a nemzet első és leghívebb harcosait.

A cserkész mozgalom kezdetben nemzetközi volt, a törvény is azt mondta: „A cserkész minden cserkészt testvérnek tekint”. A helyzet megváltozott — ma már így vélekedünk: a cserkész minden arra méltó cserkészt tekint testvérnek. Nagy különbség ez, érdekes és nagy-szerű megújulás eredménye. A harmincas években minden nemzet magára talált. Európán — különösen erre kelet-közép Európában szélteben hosszában hangoztatják a kisebb nagyobb népek, hogy nemzetek között békeség csak úgy jöhet létre, ha megértik egymást; a megértéshez egymás kölcsönös megismerése szükséges; ehhez pedig önismeret kell — minden fajta önmaga felé fordult. Magyarországon is munkához látnak a falukutatók sorba jelennek meg a még ma is értékes könyvek „Magyarország felfedezése” címe, az ifjúság is mozgolódni kezd az irodalom mélyén pedig nagy lázadás kezdődik — megindulnak a népi írók egymás kezét fogva az új magyar szellemiség kivívásáért.

Ez a mozgolódás eljutott a magyar cserkész mozgalomhoz is. A huszas években még öncélú mozgalom volt a cserkészlet — csupán az ifjúság szórakoztatását, nevelését tartja szem előtt. A harmincas évek végére már azt hangoztatják, hogy a cserkészletnek nagy feladatai vannak — elsősorban a magyar öntudat ébresztését kell szolgálnia, a magyar népet kell felvilágosítania, hogy szerepét öntudatosan vállalja, feladatát lássa el.

A csapatok mélyén indul meg a pezsgés. Az eddig erdők zugába félrevonult, s elvont életet élő fiúk szabad idejüket a nép — a parasztság közt töltik. Tanulmányozzák életét, kulturáját — s közben tanítják, felvilágosítják.

Az új utat és ennek jelentőségét Morvey Péter vette észre. Regős toborzót hirdet, s megalakítja az új mozgalmat. Ma már 700 regős cserkész sorakozik háta mögött.

A regős mozgalom első és legnagyobb célja: lerombolni a válaszfalat, mely falut és várost, parasztot és polgárt elválaszt. Elhozza a városba a falu értékeit, s elviszi a faluba a városét. Kettős munkát végzünk mi regősök: egyet a faluban és egyet a városban. A parasztság között járunk-kelünk s eltanuljuk mind azt, amit fontosnak és értékesnek tartunk. Tudva azt, hogy a parasztság nemzetünk legrégebb és legértékesebb rétege a magyar kultúra megmaradt roncsait innen hozzuk felszínre. Munkánk jelentőségét már megértették a népkutató központtól kezdve az újságolvasó városi rétegekig mindenki. Munkánk második részét itthon a városban végezzük. Az összegyűjtött kultúrkincsek értékes darabjait átadjuk a városi lakosságnak. Ennek szükségességéről szintén nem szólok, hiszen tudja már mindenki, hogy csak ez teheti magyarrá a magyart. De nem csak a városoknak adjuk vissza levetkezett kulturánkat, hanem a népnek is. Visszavisszük és ki-egésztjük azt olyan értékes polgári, városi kulturakincsekkel, melyek méltók arra, hogy a népi mellé állítsuk.

Nehéz, de szép feladat ez. Elmondották már előttem rengetegen, hogy a bajt mindig a megnemertés okozta. Mi regősök megértést akarunk, Szeretnénk a népet felemelni, s a polgárnak visszaadni, amit elveszített. Szeretnénk újra magyarrá tenni ezt az országot és a magyarokat egymás testvéreivé.

Ötödik éve fáradozunk. Több mint ötezer napot töltöttünk a népközt, s több mint háromezerszer

regöltünk. Megismertük parasztságunkat, látjuk értékeit, de hibáit is; megismertük városi lakosságunkat szintén látjuk értékeit és hiábait. Ma amikor mindenki a magyar öntudatról, a magyar feltámadásról beszél, mi cselekszünk! Megmutatjuk és megtanítjuk mindenkinek, hogy mi a magyar. Számtalanszor előfordult, hogy éppen a legigazabbnak látszó magyarok terjesztették az idegen és zsidó szellemet, a közönség pedig elhitte, hogy a magyar az idegen, s azt tagadta meg. Sajnos odajutottunk, hogy nem tud a közvélemény nagy része különbséget tenni magyar és álmagyar, jó és rossz között. Ezért nincsen magyar öntudat, ezért vezetik félre még mindig a magyarságot az idegenek — mi maroknyian regős cserkészek ezt akarjuk megszüntetni, ezen szeretnénk változtatni. Eredményeket elérni, feltámadni csak alulról lehet — s ha valaki a mélyből indult el, hát akkor a regős mozgalom onnan!

Munkánk emberfeletti, kiállottunk a romló gátra, s vállaltuk! Kötelességünket teljesítjük! Semmit nem kívánunk csak megértést, csak meghallgatást! Április 4-én jelentkezünk a „Fekete Sas” nagytermében, hallgass meg testvér!

Jó munkát!

F. T.

Tavaszi

Felhőrongyos május este volt
Fákat árnyékoltatott a hold.
S ereimben, Isten tudja mér'
Öregesen ballagott a vér.
A sötét az én padomra ült
S rajta lomha csöndben elterült.
Üldözöttnek éreztem magam;
Tavaszi elöl szöktem — hasztalan:
Az ut végén megjelent egy nő,
Lába alatt megbotlott egy kő.
Rejtekemig elgurult a nesz,
Ugy látszott a tavaszi észrevesz.
Arca elé árnyat vont a hold
S a tavaszi csak véremig hatolt.
Tavaszi-vérrel fájon ültem ott,
De a szívem ajtót nem nyitott.

Deák Márton

I G E

Hát nem tudod-e és nem hallotad-e, hogy örökkévaló Isten az Ur, aki teremté a föld határait? nem fárad el és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsessége! Erőt ad a megfáradottnak és az erőtlen erejét meg-sokasítja.

Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtanorodnak a legkülönbek is; de akik az Urban biznak, erejük megerősül, szárnyrakelnek, mint a sas kocsyuk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el! (Ézs. 40.28—31).

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen. (János ev. 3:16).

Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnnek meghalván, az igazságnak éljünk: a ki nek sebeivel gyógytatott meg. (I. Péter ev. 2.24)

Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti nincs meg abban az Atya szeretete, mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmulik, és annak kívánsága is, de az Atya akaratát cselekszi, megmarad örökké. (János ev. 2:15—17.)

Hanem ajánljuk magunkat mindenekben mint Isten szolgálói: sok türesben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, vereségben, tömlöcben, háborúságban, küzködésben, virrasztásban, börtölésben. Tisztaságban, tudományban, hosszútűrésben, szivességben, Szent-Lélekben, tettetés nélkül való szeretetben, Igazmondásban, Isten erejében; az igazságnak jobb és bal felől való fegyvereivel; dicsőség és gyalázat által, jó és rossz hír által: mint hitelők és igazak; mint ismeretlenek és mégis ismeretesek; mint megholtak és im élők; mint ostorozottak és meg nem öltöttek; mint bánkodók, noha mindig örvendezők; mint szegények, de sokakat gazdagítottak; mint semmi nélkül valók, és mindennel bírók. (II. Kor. 6:4—10.)

Mindezekért:

Szükség nektek ujonnan szüetetek! (János ev. 3.7)

HIREK

Lapunk előfizetési díját évi 2.50 P re emel e fel körgyűlésünk a sajtótörvény engedélye alapján.

Várad Imre tagtestvérünk az orosz frontról szabadságra hazérkezett.

Zoltán Béla tábori lelkész tábori lapon minden KIE tagnal üdvözlőt küldi

Sajtókiállítás. Örömmel jelentjük olvasóinknak, hogy az Első Magyar Országos Szaksajtókiállítás bíráló bizottsága lapunkat, mely részt vett a tavaly megrendezett sajtókiállítás elismerő oklevéllel tüntette ki, elbírávalva a lap életkorát, elterjedtségét, a kiállítás izléses elrendezését, szépségét. Annyi sok küzdelem rossz vélemény, nemtörődömség, lenézés után jól esik és elégtételkeppen számít ez a hivatalos helyről jött elismerés.

Az otthon helyiségében tartott népfőiskola véget ért. Folyó hó 7 én vasárnap délelőtt volt a záróünnepély a Levente Otthonban, ahol számot adtak arról, amit ez alatt a három hét alatt elsajátítottak. Lőkös Imre, Somogyi Gyula, Szilágyi Imre, R. Balogh Pál beszámolóit, Csüllög Sándor, Szabó Károly, Turóczy Béla szavatait, Kárai Antal valamint a tanfolyam énekkarának énekstábjai, végül Greguss Imre zárószavai mind arról tesznek bizonyosságot, hogy tanulmánygyógy, tettekész ifjuság jött össze és fáradságot nem kímélve, vették át mind azt amit buzgó előadók a mi magyar ifjuság feladatairól, legégetőbb kérdéseiről tanítottak. A tanfolyamnak célja volt az, hogy a magyar életbe, falvakba, városokba kezelt vezetők kerüljenek. Hisszük, hogy ez teljes mértékben sikerült is. Meg kell külnö emékeznünk még a vezetőkről is, így Vörös Mihály tanár volt a népfőiskolának a vezetője, Kósa Ferenc egyh. ker. missziós lelkész a lelki irányítója és Becsei Imre az általános és buzgó felügyelője, akinek a maga népdal tanításaért külön elismeréssel kell adoznunk.

Otthonunk munkarendje a népfőiskola befejezésével ismét a régi mederben folyik tovább. Minden hétfőn délután levételóra. Kedden este 8 órakor ifjusági összejövetel. Szerdán leánydelután. Minden második csütörtök este 8 órakor szenior összejöve-

tel. Ezekre az alkalmakra tagjaink teljes számu látogatását kérjük.

Egyházke ületi gyűlés lesz március 18-án Debrecenben. Az egyház részéről Márton Árpád elnöklélkés, dr. Csáky Lajos kormányfőtanácsos, főgondnok és a leánygimnázium részéről ifj. Kiss Károly leánygimn. igazgató helyettes vesznek részt.

Március 3-iki szenior összejövetelünkön Kiss János KIE szövetségi titkár tartott előadást. Ezt az összejövetelt a népfőiskolásokkal együtt tartottuk. Előadásának címe volt: „Magasabbrendű világ követe vagy.” A KIE ifju, első sorban a népfőiskoláról hazatérő ifju Istentől származó küdetéséről, megbízatásáról és feladatairól beszélt.

Ótemplomi ünnepélyünkről, amely február 14-én volt, legközelebbi számunkban még külön hírt adunk. Az ünnepélyen az ünnepi beszédet Imre Lajos kolozsvári egyetemi tanár tartotta. A műsor többi részét a leánygimnázium kiváló növendékei adták.

Felhívjuk olvasóink figyelmét arra, hogy egy új imádságos könyv jelent meg a hadbavonultak hozzátartozói részére. A könyv címe: „Tartassanak könyörgések” és 1 pengős árban egyházunk pénztári hivatalában rendelhető meg.

Olvassa és terjessze az „Otthon” ujságot!

Lakodalmi meghívók,
eljegyzési kártyák és
mindenféle

nyomtatványok
olcsón készülnek

Németh nyomdában

Szt. Antal u. 7.

„OTTHON”

Kiadja a Református Keresztyén Ifjusági
Egyesület, Hódmezővásárhely.

Előfizetési ár 1 évre 2 pengő

Felelős szerkesztő: **MÓNUS FERENC**

Szerkesztő: **VARGA JÁNOS**

Felelős kiadó: **IFJ. DURA LAJOS**

Nyomatott Németh-nyomdában Szent Antal-u. 7.

XI. ÉVFOLYAM, 5. SZÁM.
1943. ÉVI MÁRCIUS HÓ 15.